

Sygn. akt V KK 526/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Piotr Mirek

Protokolant Łukasz Biernacki

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna
w sprawie **P. W.**

skazanego z art. 258 § 3 k.k., art. 54§ 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 i 5 k.k.s. w
zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 19 listopada 2020 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 28 marca 2019 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 18 października 2018 r., sygn. akt III K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w odniesieniu do czynów
przypisanych oskarżonemu w pkt II, III i IV wyroku Sądu
Okręgowego w W. i w tym zakresie przekazuje sprawę
oskarżonego Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego
rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 18 października 2018 r. sygn. akt III K (...) skazał P. W. za przestępstwa:

- z art. 258 § 1 i 3 k.k., za które wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt I wyroku);

- z art. 69 § 1 k.k.s. i z art. 69 a § 1 k.k.s. i z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 12 a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 103) w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 4 i 5 k.k.s. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt II wyroku), za które na podstawie:

a) art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 i 5 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. – wymierzył karę dwóch lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 100 złotych każda,

b) 12a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 103) w zw. z art. 65 § 1 k.k. – wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym na podstawie art. 8 § 2 i 3 k.k.s. orzekł, że wykonaniu podlega kara dwóch lat pozbawienia wolności oraz kara grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 100 złotych każda;

- z art. 69 § 1 k.k.s. i z art. 69a § 1 k.k.s. i z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 103) w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 i 5 k.k.s. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt III wyroku), za które na podstawie:

a) art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 i 5 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. - wymierzył karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 100 złotych każda,

b) art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 103) w zw. z art. 65 § 1 k.k. – wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym na podstawie art. 8 § 2 i 3 k.k.s. orzekł, że wykonaniu podlega kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 100 złotych każda;

- z art. 69 § 1 k.k.s. i z art. 69a § 1 k.k.s. i z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 103) w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 i 5 k.k.s. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt IV wyroku), za które na podstawie:

a) art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 i 5 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. – wymierzył karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 100 złotych każda,

b) art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 103) w zw. z art. 65 § 1 k.k. – wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym na podstawie art. 8 § 2 i 3 k.k.s. orzekł, że wykonaniu podlega kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 100 złotych każda.

Na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 2 k.k. połączył kary jednostkowe wymierzone wobec oskarżonego P. W. w pkt I, II, III i IV części dyspozytywnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda (pkt IX wyroku). Nadto sąd ten orzekł o zaliczeniu na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie, przepadku dowodów oraz kosztach sądowych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu:

„I. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 424 §1 pkt 1 poprzez nieprawidłowe przeprowadzenie postępowania dowodowego oraz dowolną, a nie swobodną ocenę przeprowadzonych dowodów oraz nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, które przemawiały na korzyść oskarżonego, co w rezultacie

doprowadziło do wadliwej oceny stanu faktycznego, w szczególności zaś do uznania:

- 1) za niewiarygodne zeznań wyjaśnień oskarżonego R. C., D. K. oraz Ł. S., podczas gdy były one spójne i logiczne
- 2) iż wyjaśnienia skazanych O. M., R. S., S. R. są wiarygodne jedynie w przedmiocie istnienia nielegalnej działalności
- 3) iż wyjaśnienia S. S., B. S. oraz K. C., M. S. oraz Sąd uznał za wiarygodne i stanowiące podstawę ustaleń jedynie w części, która była na niekorzyść oskarżonego oraz uznał zeznania H. O. jako w pełni wiarygodne podczas, gdy zachodziła oczywista sprzeczność interesów

II. obrazę przepisów postępowania, a to art. 193 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie zasięgnięcia opinii biegłego z zakresu fonoskopii w celu przeprowadzenia badań i ustalenia czy dźwięk głosu ludzkiego osoby posługującej się telefonami nr (...) w kontroli operacyjnej jest głosem należącym do P. W., podczas gdy znacząca część ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji oparta jest na przyjęciu, że należy on do oskarżonego, a nie budzi wątpliwości, że stwierdzenie takiej okoliczności wymaga wiedzy specjalnej

III. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 5 § 2 k.p.k., poprzez jego niezastosowanie, pomimo iż w przedmiotowej sprawie występuje stan nie dających się usunąć wątpliwości, Sąd I instancji orzekł *de facto*, że oskarżony winny jest zarzucanych mu czynów zabronionych, pomimo braku jednoznacznego udowodnienia istnienia przesłanek przemawiających za przypisaniem oskarżonemu ich popełnienia; ponadto, jako że główne środki dowodowe w postaci zeznań oraz wyjaśnień, w niniejszej sprawie pochodzą od osób, z których żadna nie wskazała wprost wiedzy o rzekomym kierowaniu zorganizowaną grupą przestępczą przez oskarżonego, a ponadto w żaden sposób nie potwierdzają struktury rzekomej grupy przestępczej, na czele której stać miał stać P. W. oraz składając zeznania o braku rozpoznania jego wizerunku, w przedmiotowym postępowaniu,

w konsekwencji:

IV. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia, a to:

1) błędne przyjęcie, że P. W. w okresie od grudnia 2014 r. do 16 listopada 2015 kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw karnych i skarbowych w postaci wytwarzania wyrobów tytoniowych znacznej wartości, podczas gdy P. W. nie brał udziału w jakiegokolwiek grupie przestępczej objętej niniejszym postępowaniem, a w szczególności nie pozyskiwał członków, nie ustalał sposobu ich wynagradzania, nie zapewniał środków finansowych, ani nie dokonywał podziału ról i nie wydawał poleceń;

2) nieuzasadnione przyjęcie, że wszystkie prowadzone rozmowy (w zakresie kontroli C.14 C.14CD operacyjnej C. 5, C. 6) były prowadzone przez oskarżonego P. W., podczas gdy brak jest ustaleń dotyczących stwierdzenia tej okoliczności przez biegłego

3) na zasadzie art. 438 pkt 4 rażąca niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego kary, podczas gdy postawa, właściwości i warunki osobiste P. W., a to w szczególności ustabilizowanie sytuacji rodzinnej, wychowywania dwójki dorosłych, lecz nadal uczących się dzieci oraz dogłębne przewartościowanie dotychczasowego życia, jak również wewnętrzna sprawiedliwość wyroku uzasadniają przypuszczenie, iż wymierzenie kary w dolnych jej granicach zapewni, iż P. W. będzie przestrzegał porządku prawnego

4) błędne przyjęcie, że cały okres zarzucanych czynów miał miejsce do listopada 2015 roku

V. obraży przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 69a k.k.s. do przedmiotowej sprawy”.

W konkluzji obrońca wniósł o:

„1) przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii na okoliczność stwierdzenia czy w toku prowadzonej kontroli operacyjnej (C. 4, C. 4CD, C. 5, C. 6) któryś z głosów rozmówców należy do oskarżonego

2) przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadków O. P., O. M., S. R. na okoliczność roli P. W. w rzekomej działalności w zorganizowanej grupie przestępczej oraz jej kierowanie

3) zmianę zaskarżanego wyroku poprzez:

a) uniewinnienie P. W. od zarzucanych mu czynów;

ewentualnie:

- b) *wymierzenie P. W. kary w dolnych granicach zagrożenia,*
- c) *zastosowanie przy łączeniu kar jednostkowych zasady absorpcji alternatywnie:*
- d) *uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu”.*

Wyrok na niekorzyść oskarżonego P. W. w części dotyczącej przestępstwa przypisanego oskarżonemu w pkt II wyroku, w zakresie braku orzeczenia o środku karnym, zaskarżył prokurator. W apelacji podniósł zarzut obrazy przepisów prawa materialnego w postaci art. 33 § 1 k.k.s. poprzez brak orzeczenia wobec oskarżonego P. W. środka karnego w postaci przepadku, niepodlegającej przepadkowi przedmiotów, korzyści majątkowej osiągniętej bezpośrednio z popełnienia przestępstwa skarbowego w postaci obowiązku uiszczenia uszczuplonej należności publicznoprawnej w kwocie 1.631.470,00 złotych, podczas gdy wydanie takiego orzeczenia było obowiązkowe.

We wniosku końcowym skarżący wniósł o „zmianę zaskarżonego wyroku sądu I instancji w części dotyczącej przestępstwa przypisanego oskarżonemu w pkt II wyroku, poprzez orzeczenie wobec oskarżonego P. W. na podstawie art.33 § 1 k.k.s. środka karnego przepadku niepodlegającej przepadkowi przedmiotów, korzyści majątkowej osiągniętej bezpośrednio z popełnienia przestępstwa skarbowego w postaci obowiązku uiszczenia uszczuplonej należności publicznoprawnej - podatku akcyzowego, w kwocie 1.631.470,00 złotych.”

Wyrokiem z dnia 28 marca 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...), sygn. akt II AKa (...) poza modyfikacją w zakresie kwalifikacji prawnej przestępstw przypisanych oskarżonemu w pkt II, III i IV (eliminacja art. 65 § 1 k.k.), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od tego wyroku kasację wywiódł obrońca skazanego zaskarżając powyższy wyrok w całości i zarzucając rozstrzygnięciu:

„I. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, mające wpływ na treść orzeczenia, a to art. 69a k.k.s. poprzez jego zastosowanie w niniejszej sprawie, podczas gdy oskarżony nie może być podmiotem czynu opisanego w tym przepisie z uwagi na fakt, iż nigdy nie posiadał on zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego;

II. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na treść orzeczenia, a to art. 167 k.p.k. w zw. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia środków dowodowych wnioskowanych przez obronę w wywiedzionym środku apelacyjnym, a to w szczególności opinii fonoskopijnej oraz ponownego przesłuchania następujących świadków: O. P., O. M., S. R.”.

W konkluzji autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania do Sądu Apelacyjnego w (...).

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w W. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym co do pierwszego zarzutu. Zarzut drugi jest natomiast chybiony. Odnosząc się wpierw do tego zarzutu stwierdzić trzeba, że wnioski dowodowe zawarte w apelacji zostały w trakcie rozprawy odwoławczej oddalone na podstawie art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. (k. 3740v), a w kasacji nie sformułowano zarzutu obrazy tego właśnie przepisu. Skoro zatem wnioski te zostały oddalone, a postanowienie to nie jest kwestionowane w kasacji zarzutem rażącego naruszenia art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k., to nie można twierdzić, że sąd odwoławczy winien z urzędu przeprowadzić w tym zakresie postępowanie dowodowe; dodać jedynie trzeba, że na stronie 23 i 24 sąd ten ustosunkował się do przesłuchania świadków, których dodatkowego przesłuchania domagał się apelujący, zaś kwestia fonoskopii rozważona została na stronie 26-27 uzasadnienia wyroku. W konsekwencji kasacja okazała się niezasadna w zakresie czynu z art. 258 § 1 i 3 k.k.

Natomiast w zakresie zarzutu pierwszego, to nie sposób zrozumieć dlaczego sąd odwoławczy dostrzegając obrazę prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu w pkt II, III i IV wyroku sądu pierwszej instancji, nie dokonał w tym obszarze zmiany zaskarżonego wyroku. Przyznać od razu trzeba, że takie naruszenie prawa rzadko spotykane jest na poziomie Sądu Apelacyjnego i ma ono dość specyficzny obraz. Otóż przepis art. 438 k.p.k. w dacie orzekania, jak i obecnie – w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego

oskarżonemu – stanowił bowiem, że wyrok obarczony błędem w postaci obrazy prawa materialnego podlegał zmianie lub uchyleniu. Zważywszy na reformatoryjny charakter kontroli odwoławczej (por. art. 437 § 2 k.p.k.), stwierdzenie przez sąd odwoławczy obrazy prawa materialnego winno powodować zmianę wyroku w tym zakresie. W żadnym zaś razie przepis art. 438 k.p.k. nie pozwalał na dokonywanie oceny, czy obraza prawa materialnego mogła mieć wpływ na treść wyroku. Zatem, w sytuacji, gdy sąd odwoławczy stwierdził – w ślad za obrońcą i zarzutem apelacji – że wyrok sądu pierwszej instancji w zakresie czynów kwalifikowanych z art. 69a § 1 k.k.s. jest obarczony obrazą prawa materialnego, to utrzymanie w tym zakresie wyroku w mocy stanowiło o rażącej obrazie art. 438 k.p.k. i taki zarzut w tej – dość specyficznej sytuacji procesowej – powinien postawić obrońca skazanego w kasacji, wiążąc go oczywiście z przepisem art. 113 § 1 k.k.s. i art. 69a § 1 k.k.s. Dodać trzeba także, że twierdzenie sądu odwoławczego, że stwierdzone naruszenie prawa materialnego w zakresie przypisania oskarżonemu także czynu z art. 69a § 1 k.k.s. nie miało żadnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku zważywszy na podstawę wymiaru kary (str. 34 uzasadnienia wyroku), nie tylko nie uwzględnia charakteru tej podstawy odwoławczej i treści przepisu art. 438 pkt 1 k.p.k., ale i jest zupełnie chybione. Przecież przypisanie oskarżonemu przestępstwa, którego znamion nie mógł on swoim zachowaniem wypełnić zawsze jest oczywistym i rażącym błędem prawnym (naruszenie art. 1 § 1 k.k., czy art. 1 § 1 k.k.s.), niezależnie od tego, czy takie zachowanie oskarżonego wypełniło także znamiona innego jeszcze przestępstwa, (np. art. 11 § 2 k.k.), czy też tylko tego czynu zabronionego – przestępstwa, które mu wadliwie przypisano. Jest przy tym jasne, że sąd odwoławczy miał rację uznając, iż oskarżony (nie tylko zresztą on ale i inni skazani) nie mógł być podmiotem przestępstwa z art. 69a § 1 k.k.s., skoro nie miał uprawnienia do prowadzenia składu celnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2013 r., V KK 92/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2015 r., V KK 426/14). Na zakończenie trzeba także podkreślić, że zupełnie chybiona jest argumentacja przedstawiona przez prokuratora w odpowiedzi na kasację. Z argumentacji tej wynika, że możliwość przypisania skazanemu odpowiedzialności za przestępstwo z art. 69a § 1 k.k.s. prokurator wywodzi z treści art. 5 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (tj.

Dz. U. z 2020 r., poz. 722 – u.p.a.). Przepis ten brzmi: *Czynności lub stany faktyczne, o których mowa w art. 8 ust. 1-5, art. 9 ust. 1, art. 9a ust. 1 i 2, art. 9b ust. 1 i 2, art. 9c ust. 1 i 2 oraz art. 100 ust. 1 i 2, są przedmiotem opodatkowania akcyzą niezależnie od tego, czy zostały wykonane lub powstały z zachowaniem warunków oraz form określonych przepisami prawa.* Już z samej treści przepisu wynika, że odnosi się on do opodatkowania tych czynności lub stanów faktycznych, które podlegają opodatkowaniu podatkiem akcyzowym, ale są prowadzone z naruszeniem przepisów ustawy. Przywołany przez prokuratora przepis art. 5 ustawy o podatku akcyzowym nie modyfikuje więc – bo i nie może – znamion przestępstwa skarbowego opisanego znamionami art. 69a § 1 k.k.s. Warunkiem odpowiedzialności z art. 69a § 1 k.k.s. jest naruszenie warunków zastosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy, co oznacza, że sprawca musi mieć uprawnienia do stosowania takiej procedury, a zatem musi uzyskać zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego. Prowadzenie nielegalnych czynności produkcji lub magazynowania wyrobów akcyzowych, gdy sprawca takich czynności w ogóle nie uzyskał zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego, nie może skutkować przypisaniem sprawcy takiego czynu przestępstwa z art. 69a § 1 k.k.s. Natomiast wskazany przez prokuratora przepis art. 5 u.p.a. określa przedmiot opodatkowania w sytuacji, gdy podjęto takie czynności, które były nielegalne, ale podlegałyby opodatkowaniu tym podatkiem, gdyby zostały dokonane legalnie. Chodzi więc o takie czynności, które wchodzą w zakres przedmiotowy opodatkowania podatkiem akcyzowym, a to z kolei pozwala na ustalenie – zgodnie z treścią art. 13 u.p.a. – że osoba dokonująca określonej czynności jest podatnikiem tego podatku i powinna uiścić należy podatek od takiej czynności (szerzej w tym zakresie i co do kwestii opodatkowania nielegalnych działań por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 22 listopada 2011 r., IV KK 270/11; z dnia 15 stycznia 2015 r., III KK 313/14). Rzecz jednak w tym, że przepis art. 69a § 1 k.k.s. ma zupełnie inny charakter normatywny i nie dotyczy uszczuplenia należności podatkowej.

Z tego względu zaskarżony wyrok sądu odwoławczego w zakresie, w jakim utrzymano w mocy rozstrzygnięcia co do czynów przypisanych w pkt II, III i IV podlegał uchyleniu, a sprawa w tym zakresie została przekazana do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Wobec faktu, że w opisie czynów

znalazły się sformułowania odzwierciedlające znamiona przestępstwa z art. 69a § 1 k.k.s. niemożliwym było zastosowanie w postępowaniu kasacyjnym art. 455 k.p.k. (art. 536 k.p.k.) a zatem, użycie formuły uchylecia zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kwalifikacji prawnej czynów (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 18 października 2010 r., V KK 84/10; z dnia 17 października 2013 r., IV KK 147/13, OSNKW 2014, z. 2, poz. 16). Wobec faktu, że będący w tej samej sytuacji prawnej skazani R. C. (czyn w pkt VI wyroku) oraz Ł. S. (czyn w pkt VIII wyroku) nie wnieśli apelacji od wyroku sądu pierwszej instancji, nie było możliwym objęcie ich w trybie art. 435 k.p.k. w zw. z art. 536 k.p.k. orzeczeniem kasacyjnym (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2008 r., V KK 325/08); przeszkody takiej nie będzie miał natomiast sąd odwoławczy ponownie rozpoznający w tym zakresie sprawę oskarżonego P. W.

Z tych wszystkich powodów orzeczono jak w wyroku.